

Bengt Pleijels bejublade kollektal på Sommaroas 2016

Under Oasrörelsens sommarmöte 2016 i Jönköping höll Bengt Pleijel ett bejublade kollektal.

Det var under onsdagens kvällsmöte, som inleddes av Hans Weichbrodt och där syster Karin var huvudtalare.

Hela mötet kan du se genom att [KLICKA HÄR!](#)

Bengt uppmanade oss att ge en rik kollekt till Oasrörelsen som, är helt beroende av våra gåvor!

Du kan även skänka pengar till www.bibelskolan.com om du vill via Postgiro: 402 30 79 - 9

Här kommer Bengts tal i skrift:

KOLLEKTAL

hålllet 27 juli 2016-07-27 på OAS-mötet i Jönköping av Bengt 89+

här något förbättrat

Det kom en fråga: "Har OAS god ekonomi eller måste ni förtrösta på Herren?" Svar: Vi förtröstar på att Herren leder alla bedarbetare att planera sin ekonomi till välsignelse …

OAS är en märklig rörelse. De flesta verksamheter i kyrkan går genom respirator – andnings-pump. Där Anden inte finns där behövs en sådan. OAS får inga drivmedel från rikskollekter, kyrko-fonder eller dylikt. När OAS drivs av Andens vind och Andens olja går det som smort. Därför behöver en kollektalare inte tigga. Och det är skönt. Tigga blyges jag för. Men ett klo ord om ekonomismens tragedi och triumf kan behövas.

Lyssna!

KÄRA OASARE!

När jag har rullatorerat omkring här och hört och iakttagit och sett på er och era många monter och smyglyssnat på era samtal har jag sett att ni på allt sätt är mycket religiösa. Jag har hört på föredrag och seminarier att ni talar mycket om att se på Jesus.”Det är i honom vi lever, rör oss och är till”. Och ni går där och smågnolar: ”Du omsluter mig på alla sidor… ”.

Men jag har också sett något som gjort mig upprörd i min ande. Här finns avgudadyrkan! Många andra gudar är i farten här. Ni har så många idoler! Ordet idol betyder avgud. Ni bär i era fickor och handväskor på små böcker som är fulla av idolbilder. Ni delar och byter idolbilder med varandra. En del av er gömmer dem i sängens madrass. Där finns Carl von (Linné) och där finns Ingmar (Bergman) och Evert (Taube) och Astrid (Lindgren) och Greta (Garbo) och Dag (Hammarskjöld) … En del kan inte slita sig från gamla Selma.

Själva ur-idolen, urmamman som heter Mammon (som inte vet om hen är man eller kvinna) har krupit in i små plastbitar och mobiler. Och jag har förstätt att ni hemma har stora samlingar av dessa avgudar och idoler…

Jag kan berätta för er något nu. Jag har haft personliga samtal med alla dessa idoler. De har berättat för mig om sina innersta känslor. De känner sig så ofria, fångade i materialismens bojar. De blir så lessna, när de inser hur mycket avund, jämförelse, lur och tårar de åstadkommit. De har bett mig att tala om för er om vad de sagt, ”ty du, Bengt, är ju den ende som lyssnar på oss”.

Carl von sa att han var så trött på att år efter år ligga tillplattad i gamla småländska tagelmadrassvar. Om de ändå var gjorda av linne!

Evert ville ut till gullviva, mandelblom, kattfot och blå viol. Och Greta – den slocknade Hollywoodstjärnan, längtade efter att få komma ut och få en plats i solen. Astrid längtade efter att få semester i Lönneberga för att få busa och leka med Emil.

Jag träffade också Ingmar, prästpojken från Stockholm. Hans pappa var en ansedd och uppskattad präst. Men han använde dåtidens uppfostringsmetoder. När Ingemar var olydig fick han sitta i en mörk garderob, tills han ångrade och bekände sina synder. Det verkade som Ingemar aldrig kom ut ur den där garderoben. Hela sitt liv brottades han med sin pappas Gud. Nu längtade han att få komma ut. Jag vill få veta vad ni menar, när ni talar om ”Guds barns härliga frihet”.

Jag träffade Dag. Det var något märkligt med honom. Han suckade inte. Log bara outgrundligt, lite integrerat …

Gamla Selma mötte jag också, denna duktiga kvinna som lyckades ta hand om både korrupt adel och försupna präster i Karlstads stift. Hon fick nobelpris för det. Men nu kände hon sig alldeles värdelös. ”Ingen vill ha mig, ingen tycker om mig”. Jag försökte trösta henne: ”Kära Selma, du vet väl om att du är värdefull, viktig här och nu?” ”Strunt”, sa Selma. Hon var som Rakel i Betlehem – hon ville icke låta trösta sig.

Men alla de andra ville ut. Hur får man ut idoler och annat otyg från sitt liv? De sitter ju så fast och är så klibbiga.

Undrens tid är ej förbi. Jesus har gett oss makt att driva ut ondskan. Med Andens svärd kan vi sprätta upp madrasserna så att Carl von kommer ut. Med den rätta koden kan vi knappa loss fängelsecellers låsningar. Koden är J E S U S . När vi trycker in koden så hör de som sitter där instängda i sina celler en röst: ”Dörren är öppen, var god stig ut”.

Man kan också använda exorcism. Man befäller det onda att lämna. Men numera heter det inte längre exorcism, det är så långt ord och svårt att stava till. Nu heter det SWISH!!!

Och så händer det förunderliga. Alla kommer ut – Carl von och Astrid och Greta och Evert och Ingmar, ja gamla Selma rullatorerar också ut. Hon har hittat en annan värdegrund än nobelpris, ära och beröm. Alla kommer de med på OAS möte i Jönköping. Och alla blir förvandlade: IDOLEN –avguden – har blivit DOULOS – tjänaren. De gläder sig att få vara med på detta Oas-möte och tjäna oss. De har alla upptäckt att ”störst är den som tjänar mest”. Och de längtar alla efter att få vara med i Guds barns lek inför JESUS KRISTUS ÄR VÅR HERRE. HAN SOM GÖR ALLTING NYTT.

Och då händer det! Vi får se hur det spritter till i deras ben. Och i våra ben. Och vi hör:

UNDER SÅNG OCH DANS SKALL MAN SÄGA: ALLA MINA OASER ÄRO HOS DIG.

UNDER SÅNG OCH DANS SKALL MAN SÄGA: ALLA IDOLER GER JAG OAS.

Vilket löftesoffer!!!

PS!

Vad hände med Dag H.? Vi tappade bort honom på OAS. Han såg så ensam ut, där han satt med en väska full av bilder på sig

själv. De var rätt dyra – kostade 1000 kr. Ingen köpte dem. Men Dag såg inte särskilt ledsen ut för det. Han verkade så befriad och samlad och lycklig. Han hade just kommit till Jönköping, sin födelsestad. Han hade längtat dit, det gör alla som är födda där. När han kom, träffade han på några youngsters (barn-oasare). De hoppade och dansade och sjöng. JESUS! JESUS! JESUS!

Då log Dag. ”Jesus – honom känner jag”. Han bara lät sin väska stå bland dem, väskan med tusenkronorsbilderna. Lennart och Hanna såg det. De tog väskan. De bar den till OAS-ledarna och la den framför deras fötter. Tillsammans gick de sedan med väskan till Handelsbanken och satte in tusenlapparna på pg 79 08 90-8

Att allt detta som här berättats är nästan alldeles sant betygar

Bengt Pleijel 89+